

Десна ржка нему да целивашъ,
И пакъ страмна назадъ да сѣ вратишъ;
А на дете поклонъ поклони сѣ.“
Како ука краљ—отъ ѣ научи,
Така ука керка му ѣ фати;
И си поиде во шарена одаа,
Си отключи шарена ковчега,
Си изваде рубо девойкино,
Сѣ промена, лепо сѣ наружи,
Та излезе на вити—не порти.
На-часть дойде Марко Кралевике;
Та сѣ спуци конь—отъ му го фати,
Десна ржка на Марка целива,
И пакъ назадъ страмна ми сѣ врати;
А на дете поклонъ сѣ поклони.
’И пречека краля Латинина,
И ’и кладе на диванъ високи,
И имъ тури вино и ракиа;
’И гоща’а дена за неделя.
И говоритъ Марко Кралевике:
„Айти тебе краля Латинина!
Доста ядофме, доста пифме,
Доста пифме за радосъ голема,
Ай зготви ни керка Ангелина.“
И говоритъ краля Латинина:
„Айти лебѣ Марко Кралевике!
Какъ ке ти дамъ керка Ангелина,
Дур’ не сторить дете юнащина?
Ясѣ си има цѣрна Арапина,
Що го дѣржамъ во цѣрна зѣндана,
Що го ранамъ за седумъ години,
Ке го изв’амъ цѣрна Арапина,
Да сѣ борить Секула со него,
Да сѣ борить сѣ тонка поло’ина.“
Сѣ зачуди Марко Кралевике,
И поиде при своя бѣрза коня,
Го опитвить своя стара коня;
Стара коня тога му говоритъ:
„Айти тебе Марко Кралевике!
Да си земить Секула детенце,